

عنوان مقاله:

بازشناسی عوامل اولیه واگرایی مسلمانان و ریشه یابی علل انحطاط جوامع اسلامی

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهش های ادیبانی، دوره 7، شماره 14 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

پرستو کلاهدوزها - استادیار گروه تاریخ، دانشگاه دانش البرز، قزوین، ایران

حمید عابدیها - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه پیام نور، قزوین، ایران

خلاصه مقاله:

چرایی واگرایی و چگونگی همگرایی در اسلام، مباحثی است که پیشینه ای به درازای تاریخ این دین دارد، خصوصا که طبق فرموده قرآن کریم، تمام انسان ها ابتدا امت واحده ای بودند که بر اثر اختلافات از انسجام فاصله گرفتند. بنابراین، انبیا مبعوث شدند تا عوامل تفرقه را از بین ببرند و دوباره وحدت را میان آنها برقرار کنند. گسستگی یا پیوستگی هر جامعه به تفکرات و باورهای آن جامعه وابسته است. برای برپایی جامعه ای اسلامی و متحد، نخست باید در صدد اصلاح فکر و باور مسلمانان بود تا بتوان ریشه های افتراق عقیدتی را از بین برد. در مقاله پیش رو ابتدا عوامل اولیه واگرایی مسلمانان در جریان سقیفه و حاکمیت امویان و بازگشت به اشرافیت جاهلی تشریح و تحلیل می شود. سپس ریشه های انحطاط جوامع اسلامی را در چند محور اصلی بررسی و تحلیل می کنیم که عبارت است از: تعطیلی فقه و اجتهاد؛ برپایی تصوف دنیاگریز؛ التقاط و مسخ مفاهیم دینی؛ مشاجره های تفرقه انگیز کلامی؛ نفوذ اندیشه های بیگانه.

کلمات کلیدی:

اسلام، واگرایی، همگرایی، تحجر، اجتهاد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1379739>

